

Őszi szonettek

I.

*Mikor majd nem kell már semmit se tennem,
csak követem szemmel a csillagot,
s csak néha moccan még emléke bennem
ennek-annak, jelezve: még vagyok.*

*És sorra elvonul minden szerelmem
belső szemem előtt: legtöbbje már halott.
E szentélyben nem kell már térdepelnem,
a habból születettől végleg szabad vagyok.*

*Mi marad még? A köznapok örök
forgása, öltözések, vetkezések,
jelen nem léte a cselekvésben az énnak,*

*s várni nyugodt szívvel a hírnököt,
hogy egy még mélyebb nemlétbe vezessen,
ahol már nem keres többé ember, sem isten.*

II.

*Még nyáriás idő: kinn ülhetek,
egy rezgő fényfoltot nézek a lombban,
minden perc, akárcsak gyerekkoromban,
végtelen, csak a napok és hetek*

*nyelődnek el valami lefolyóban,
s a körhinta forog: az évszakok,
virágos és lombhullató napok,
pitypang a fű között, nyulak a hóban...*

*Néhány szitakötő röpte ma még,
a dáliák fölött káposztalepke,
hanem az utca végén szakadék*

*várja azt, aki minek is sietne,
csak nézi, hogy derül-borul az ég:
nincs már idő, de van reggel meg este.*

III.

*Szeptember: nyár és ősz határvidéke.
Tört fény, esős és nyári napok,
Még nincs a jel az égre írva: vége.
Még nem szólít a hang: indulhatok.*

*Tervek nyárra, és távolibb nyarakra,
mintha sok lenne hátra, mintha még...
A zöld felől lilák és rozsdabarna
törtebb színek felé mozdul az év,*

*de egy pontnál megáll, nem megy tovább.
S mintha ebbe az őszbe sűrűsödne
minden volt ősz: vadszőlő, dáliák,*

*s míg itt hideg esőkbe és ködökbe
süllyed lassan az ismerős világ,
egy másikban ez megmarad örökre.*

IV.

*Mintha homokba vagy vízfelületre
íródna minden – az elme tárhelye megtelt.
Szavak és dátumok, a gázra forrni feltett
teavíz – egy-két perc s máris feledve.*

*Máskor viszont – világos részletek:
egy lépcsősor egy utca szögletében,
egy őszi park, de hogy hol, melyik évben,
nem válaszol rá az emlékezet.*

*De ha az egyszer már bejárt úton,
ködös tájból kialvó napsütésbe
elindulok visszafelé, az élet*

*világos korszakába: fájdalom
és büntudat ott állnak kőbe vésve.
Mintha soha semmi nem érne véget.*